

volt baj, mert hisz a férfiak viccelődéseit, amelyekkel komoly ellenérv híjján traktálták őket, igazán nem veszik számba. De volt aztán komoly megbotránkozás is a férfiak közt. Hiszen belátjuk, jogosan: mert az csak mégis hallatlan dolog, hogy a nők nem a karzatra mentek, hanem szép nyugodtan helyet foglaltak a földszinten, a férfiak között. Mit keresnek a nők a politikában, pláne a földszinten? A karzatokon még csak elfogadhatók, sőt, oda kívánatos is „nemünk szebbik fele”, hogy hallgassák és csodálják a teremtés urát szónokolni. De csak lebegjen „felettünk”, ne jöjjön le a magasságból, mert az árt a nimbusának. Nem tudunk felnézni rá, ha mellettünk ül a gyűlésterem, a parlament padjain.

Hát, tisztelt uraim, köszönjük a jóakaratot és a figyelmeztetést, de lemondunk róluk! Részt kérünk az emberi működés minden terén nemünknek, de nem alimizsnaképpen, mint ahogy mostanában önök adni szoktak, hanem a jogainkat követeljük!

Minden téren inkább belátják azt, csak éppen a közéletet, a politikát „védik” kettőzött erővel. Pedig éppen erre van leginkább szükségünk, hogy alaposan megjavíthassuk a helyzetünket. „A nő csak feltűnést akar okozni és beszéltetni magáról, ha politizál”, mondják ki a szén. tenciát és erős a gyanúm, hogy önmagukról következtetnek, akik azt állítják, hiszen nő igazi politikai működést nálunk manapság még nem fejthet ki.

De hát mi is tulajdonképpen az a politika, amitől úgy féltenek bennünket? Olyan működés, amely az emberiség minél nagyobb részét a lehető legjobb helyzetbe akarja juttatni. Ebből a legnagyobb stílus „jótékony-ságból” miért akarják az asszonyt mindenünnen kizárni? „Nem érett még meg rá!” Ez a rövid, de biztos válasz. Furcsa! Hát honnan tudják, hogy nem érett? kipróbálták már? Dehogy I Sőt minden erejükből arra törekszenek, hogy minél távolabb tartsák az asszonyt a közélettől. Egyben azonban kimondják, hogy úgy is akkora befolyása van így közvetve is, mintha meg volna minden joga. Férfiúi következetesség! De nagyon is jól tudják, hogy egészen megváltozna a törvényhozás képe, ha abba nekünk asszonyoknak is volna bebeszólásunk. Mindenesetre kevesebb viták lennének a t. Házban és a tüzéség új kabátgombjai helyett fontosabb problémákon törnek az eszüket. S politikai panamák, meg örökös katonai kiadások helyett hasznosabb dolgokra adnák ki az ország milliót, nehogy tovább is kórházak hiányában pusztuljanak el betegeink és tisztességes lakás nélkül nyomorogjanak munkásaink százezrei. És így vagyunk ezer más dologgal is. Erre a férfiak azt mondják: szép, szép, de csak írott malaszt. Megérik-e ezek a szép tervek, hogy feláldozzuk nekik a ma poezisét a csendes, nyugodt családi életet, engedjük-e, hogy ilyen merész ideálokért odaadjuk gyermekeink anyját, házunk napsugarát, a vidám, mosolygó gondtalan asszonyt? Hogy helyébe konkurrens munkatársat kapjunk, aki által még nehezebb lesz a megélhetés!

Ez az uraim, – vallják be – amitől félnek, ami ellen kétségbeesve küzdenek és amit még sem fognak fel tartóztatni, mert ez a fejlődés természetes menete. Belátom, önöknek kényelmesebb volt, amikor a házukban önökre örökké felnéző, igénytelen, gondolatnélküli babát

NŐK A POLITIKÁBAN.

Írta: LUKÁCS MARGIT, Temesvár.

Temesváron még soha sem látott és hallott esemény történt a minap. Programbeszédet tartott az egyik párt jelöltje, amelyen a feministák is agitáltak az elveik érdekében. Természetesen egyelőre csak csendben, óvatosan röpiratok osztogatásával a gyűlés megkezdése előtt, így próbálva leküzdeni a kezdet nehézségeit. Aztán szép csendben végig hallgatták a szónokot. Eddig még nem is

találtak, akinek a legfőbb gondja, hogy ura és parancsolójának minden szeszélyét szó nélkül kielégítse. De hát ezeknek a „szép időknek” hál' Isten vége. Ma már mi is gondolkodunk és öntudatra ébredtünk. Tudjuk, hogy éppen olyan jogunk van az éleihez, mint a férfiaknak és éppen úgy akarunk küzdeni a saját egyéni céljainkért, mint azok. Ma már nem az egyetlen célunk és vágyunk, hogy hogyan szerezhethetnénk ölbe tett kézzel, de minél szebb pillantásokkal férjet magunknak, aki aztán úgy, mint eddig az apánk, eltart bennünket, hanem gazdasági függetlenség a jelszavunk. A férjhezmenés aztán más lapra tartozik. Ne féltsék azért a házasság szentségét tőlünk. A fejlődés csak előnyére válhatik; csak szebb és jobb lehet, mint amilyen ma. Hiszen a mai házasság – igen kevés kivétellel – vásár. Nem is lehet más, csak a legkevesebb fiatal ember keres annyit, hogy jövedelméből a családját eltarthassa.

Így a házasságkötéseknél a szerelmet a közvetítő irodák főkönyvei pótolják. Az ilyen „szerelem” és a másik közt csak az a különbség, hogy itt a leány fizet érte, ott meg a férfi. Ezt a „szent” házasságot ne féltsék a felvilágosodott politikai fegyverek után nyúló asszonytól.

Az asszony mai társadalmi helyzete tarthatatlan, változtatni kell rajta. Arra azonban, hogy ezt a változást a férfiak saját akaratukból, önként előidézze, hiába várnánk az ítélet napjáig. Magunknak kell hát hozzáfognunk e munkához. Elsősorban a törvényhozásra kell, hogy befolyásunk legyen, hogy ezáltal elhárítsuk az asszony munkája elől az ezernyi akadályt, amely most előtte áll. Ezért politizálunk, ezért akarunk a férfiak közt állni minden munkájuknál, hogy az közös küzdés legyen közös célért. A temesvári urak, meg a többiek is meglátják majd, hogy agyrémektől féltették a nőt.